

Vooraf

Uit het niets ontstond er geconcentreerde energie, als de kleinst mogelijke punt, in het niets. Deze explodeerde in een oerknal en vormde daarmee tijd, ruimte en de eerste bouwstenen als atomen voor materie en dus zo ook de benodigdheden voor levende materie. Miljarden jaren gingen voorbij voordat er in ons zonnestelsel mogelijkheden kwamen, om op deze planeet aarde, de omstandigheden, en dat zijn er heel veel, allemaal zo te krijgen dat levende materie kon ontstaan. Levende materie maar dan heel klein en simpel als een enkele cel. Het duurde nog veel langer voordat er meercellig levende materie ontstond en nog veel langer voor de eerste grote dieren kwamen. De meeste mensen denken er in dagelijks leven niet over na dat, daar waar zij nu druk zijn met vaak de meest onbelangrijke dingen, er eens machtige dinosaurussen leefden. Net zoals ze nooit beseffen dat ze leven op een klein bolletje in een onbeschrijfelijk groot universum. Een universum dat ons letterlijk kan maken en breken in slechts een seconde. Dat zij als mens, geheel energie zijn en eigenlijk los staan van de levende materie waar ze tijdelijk gebruik van mogen maken, is iets waar zeker niemand aan denkt. Dus ook niet dat zij als energie weer deel uitmaken van iets ouder dan het universum. Iets, wat veel meer is dan alleen de energie van de mensen, zoals die in op deze planeet bestaan. Dat iets, de een noemt het God, de ander Allah of Manitou, is zo groots en omvattend dat zelf het hele universum er slechts een deel van is. Voor sommige mensen is het niet te bevatten of te geloven. Toch is ieder mens zich er van bewust dat het iets de hele dag om hem heen hangt ook kan je het niet zien. Onze energie heeft gekozen voor de mens om in te incarneren. Maar het had net zo goed zo kunnen zijn dat wij in planten zouden incarneren op deze planeet. Of in een wezen op een andere planeet. Waarschijnlijk paste dat niet bij het leer- en ontwikkelingsplan. Het zou wel een stuk vrediger zijn geweest denk ik.

Dat wil niet zeggen dat andere levensvormen om ons heen nu niet bezielde zijn, maar dan wel op een lager niveau. Er werd gekozen voor het mensachtige zoogdier op de planeet die wij nu aarde noemen. Van zoogdier naar de lopende versie van de vroegste mensachtige soort was een hele stap. Vanaf het moment dat de mensachtige, de eerste oermens, de mogelijkheid kreeg om bewust te denken kwamen de vragen waarmee zij zich gingen onderscheiden van alle andere bezielde wezens op aarde. Waar komen wij vandaan? Wat was er voor ons hier? Zijn wij alleen en uniek in dit universum? Waarom zijn we hier?

Het is duidelijk dat de antwoorden op deze vragen voor steeds meer vragen zorgen. Er komen wel steeds meer duidelijke inzichten, zoals we denken te weten hoe groot het universum is en hoe alles is ontstaan. Alleen op alle vragen die daar uit zijn ontstaan is nog helemaal geen begin van een antwoord. Dat zelfde is voor ons, het leven en de dood. We kunnen ons zelf ontleden tot op de atomen, en genen aanpassen in een levend lichaam, maar hoe het komt dat een hartje begint met kloppen is nog altijd een vermoeden. Leven na en voor de dood, een sprookje? Of zijn de inmiddels verzamelde bewijzen doorslaggevend genoeg? Er is door zoveel verschillende mensen over de hele wereld al zo vaak en zo veel geschreven over leven na de dood, dat het geen toeval meer kan zijn, dat bijna al die verhalen in grote lijnen het zelfde vertellen. Als zoveel schrijvers uit hun eigen opvatting en ervaringen, grotendeels hetzelfde verhaal over het bestaan na ons overlijden vertellen, dan kun je toch niet meer twijfelen. Maar echt bewijs mag er nooit komen want dan zou het leven op aarde niets meer waard zijn. Als je zeker bent dat je na dit bestaan ergens beter terecht komt, word je roekeloos en nooit meer bang voor de dood. Een ander iets aan doen, waardoor die komt te overlijden, ach wat maakt het uit, het leven gaat toch verder aan gene zijde. Maar toch,... er zijn aspecten die de dood op een andere manier verschrikkelijk kunnen maken. Niet alles aan de andere kant van het leven, gene zijde of het hiernamaals, is zo prettig. Inmiddels is bewezen dat niet alle verhalen over kwade geesten, demonen en duivelsaanbidders, sprookjes zijn. Net zoals op aarde in ons huidige bestaan, zijn er aan gene zijde hele slechte vormen van zielen, die nog heel veel moeten

leren en ervaren om het goede in te zien en te bereiken. In dit verhaal gaat u mee naar plaatsen waar het lijkt dat alles zijn gewone gang gaat. Waar wel erge dingen gebeuren die niet of nauwelijks in het nieuws komen. Waar de invloed van sterke machten, heel erg groot is. Gewone jonge mensen in de bloei van hun leven, met plannen en plezier, worden plotseling geconfronteerd met situaties waar werkelijk geen oplossingen voor lijken te bestaan. Niet ieder verhaal heeft een einde, en zeker niet altijd een gelukkig einde. Soms blijkt dat je moet leren omgaan met het feit dat iets onmogelijk te verbeteren is en de lasten maar dragen, de pijnen verbijten en beseffen dat het zo moest zijn.

Hier zult u meegenomen worden in een stroom van feiten en fictie over mensen als u en ik, de wereld, het leven en de samenleving en hoe onzinnig de mens daar vaak mee omgaat. Is dit zo bedoeld of is dit vrije keus? Een paar mensen uit de doorsnee westerse samenleving raakt onvrijwillig in een griezelig avontuur waarin het bovennatuurlijke, het natuurlijke geweld en dreiging van machtige wereldleiders, hen constant bedreigen. Om veilig uit het avontuur te komen moeten ze veel ongewone gebeurtenissen accepteren, moeten ze vechten voor hun leven en op zoek gaan naar het grootste geheim dat we op aarde kennen.

Soms kan de wetenschappelijke wereld hen helpen. Vaak moeten de grenswetenschappen het doen. Na dit boek bent u een stukje wijzer, zult u tegen een heleboel dingen heel anders aankijken en misschien ook beseffen wat een prachtig wonder alles toch is, wat u nu als vanzelfsprekend om u heen ziet.

Er is inderdaad veel meer tussen hemel en aarde, dat wij niet zien als wij niet goed leren kijken. Voor veel mensen is een kennismaking met onze niet dagelijkse dingen als angst aanjagende monsters, de manipulatie van onzichtbare overheden en schrijnende situaties, niet meer dan een nachtmerrie. Maar wat als in jouw prettige leven, plotseling die nachtmerries werkelijkheid worden?

HOOFDSTUK 1

Onzichtbaar voor de meeste mensen. Enkel voelbaar als een onbekende bedreigende energie door een paar hoog gevoelige mensen, als die dicht genoeg in de buurt zouden zijn, wachtte het rustig af. Hier op deze plaats, waar tijd en ruimte niet bestaan, was het niet moeilijk geduldig te zijn. Er ligt hier meer op de loer om toe te slaan zodra daar gelegenheid is. De meeste hebben hele slechte bedoelingen. Maar daar stoort deze energie zich nu niet aan, ze heeft haar eigen plannen. Ondanks de vrije wil van ieder individu kan ze het beoogde doel bereiken. Het is al gelukt haar invloed te doen gelden op enkele mensen. Later zal ze zo sterk zijn dat ze kan overnemen en dan breekt het grote moment aan. Het moment dat ze al lang voor ogen heeft, hoe vreselijk het ook mag lijken. Ze ziet haar doel en de mensen al dichterbij komen, maar ziet niet dat ook iets anders op de loer ligt. Iets dat stiekem van de geboden kans gebruik maakt, voor eigen veel duistere plannen. Mensen die denken dat alleen de wereld zoals zij die zien en kennen bestaat, worden vroeg of laat geconfronteerd met een nu nog ondenkbare werkelijkheid.

In een oud landhuis vlakbij het plaatsje Yorktown werd bijna honderdvijftig jaar geleden voor het eerst met een Qui-ja bord gespeeld. In het begin als tijdverdrijf en puur uit nieuwsgierigheid. Later met opzet. De deelnemers werden gedwongen te handelen door een onzichtbare macht, die een steeds sterkere invloed kreeg op deze wereld. De welgestelde familie van het landhuis raakte steeds meer onder de invloed van deze bovennatuurlijke macht. In een wijs moment vroeg het echtpaar des huizes hulp aan de overheid, omdat ze wel zagen dat zij op allerlei manieren werden uitgezogen door een macht waar ze geen verweer op hadden. Waren dit demonen? Was het de duivel zelf? Was per ongeluk een poort naar de hel open gegaan? Niemand kon het meer ontkennen, de bewijzen stapelden zich op. De overheid kwam, zag kansen en greep in. Niet om de familie te helpen, maar door uit eigen belang te proberen de kracht van de aantoonbare macht te gebruiken en te controleren. De familie werd opgesloten in hun eigen landhuis en volledig van de buitenwereld

afgesloten. De vrouw des huizes werd onverwacht zwanger en bracht een tweeling ter wereld. Een jongen en een meisje, beide gedrochten van lelijkheid. Misvormd en met kleine herseninhoud, gedoemd om als dieren in het oude landhuis te blijven. Waren dit kinderen van een demon die de familie al tijden in zijn macht had? Dat de familie in het landhuis iedere dag in een hel leefde konden alleen de soldaten die voorraden kwamen brengen vertellen. Ze gooiden de dozen voor de deur neer en maakten zich snel uit de voeten. Hun verhalen over wat ze uit het landhuis hoorden komen aan geluiden waren steeds gruwelijker. Een echtpaar, twee oudere dochters, de nieuw geboren tweeling en vier inwonende personeelsleden voor de huishouding, niemand zag ze ooit buiten de het landhuis. De dokter die de tweeling ter wereld bracht was als laatste mens daar binnen geweest, en wilde ook nooit meer terug. De tweeling zag op zestienjarige leeftijd, kans het bos in te vluchten en daar in een oude jachthut te gaan wonen. De instanties lieten hen met rust om het vervolg van hun bestaan te bestuderen en zorgde voor een strenge militaire bewaking. Zolang ze niet uit de regio probeerden te vluchten mochten ze daar blijven leven. Het waren broer en zus, toch vormden ze een paar en brachten ze kinderen ter wereld. Pas toen moeder en de oudste zoon een kind kregen ging het fout en werd er een nog gruwelijker inteelt gedrocht geboren, dat al snel naar de onderaardse grotten en gangen werd verbannen. Die ondergrondse wereld was slechts voor een deel door de overheid onderzocht en in gebruik genomen. Verreweg het grootste deel was nog nooit betreden. De uitgestrekte gangen van druipsteen en mergel met enorme grotten, was te gevaarlijk om te onderzoeken. Buiten dat wilde de overheid geen verdere bekendheid aan het gedeelte geven dat nu top geheim in gebruik was.

Ondertussen in Londen...

John keek verbaasd naar zijn vrouw Angela die net hun appartement binnen kwam. John en Angela werkten samen als archeologen en waren doorgaans druk met hun vak en niets anders. Het was dus gewoon dat ze in oude vaak versleten kleding liepen in het veld, en thuis niets anders dan een slobber trui of T-shirt met jeans droegen. Nu stond Angela voor hem in een leuk strak kort jurkje van leer en op hoge hakken. Zelfs haar lange zwarte haar dat zij altijd in een staart droeg, had zij veranderd in een leuk bob kapsel. Sinds zij een opgraving deden bij een oud verborgen kapelletje, waar ook een paar graven zonder naam waren gevonden was er iets met Angela gebeurd. Ze hadden een notitieboekje gevonden, bij een van de stoffelijke overschotten, dat veel minder oud was dan de rest van de opgraving. Het leek wel alsof deze plek eerder was blootgelegd en het boekje hier bewust was begraven om voor altijd verstopt te zijn. Het was een dagboekje van iemand uit Yorktown en ging vermoedelijk over een spel, of iets met Qui-Ja, dat gespeeld was. Angela had het boekje meegenomen en geprobeerd om de tekst te ontcijferen, door alle vuil en zandvlekken heen. De smeedijzeren ring die er bij had gelegen vond ze zo mooi dat ze die zelf droeg. Wat op zich al verwonderlijk was, want ze droeg buiten haar trouwring nooit sierraden. Dat kon in dit werk ook niet.

Maar nu kwam Angela binnen met een stralende lach en de mond van haar man John viel open van verbazing. Eerst kon hij niets zeggen, toen durfde hij niets zeggen maar kwam uiteindelijk tot wauw....! Nee, hij vond het niet erg en ze hoefde zich voor hem niet terug te veranderen. Ook het lange zwarte glanzende haar, dat hij altijd had bewonderd, had zij nu veranderd in een bob kapsel, stond haar helemaal niet slecht.

Na wat gestotter riep hij vol overtuiging. "De kleding....eh, even wennen maar staat geweldig. Natuurlijk niet om in het veld mee te werken. En dan die schoenen. Hoe kun je er op lopen? Ja, ze

staan je goed en laten je figuur mooi uitkomen.” Hij moest even aan zijn woorden wennen. Het was de dag dat John niet meer aan werken toe kwam en ze voor het eerst in lange tijd weer samen ’s avonds uitgingen. Gelukkig vond hij nog een pak in zijn kast dat hem paste en dat niet te ouderwets was. Ze besloten wel om de volgende dag ook voor hem maar eens wat nieuwe kleren te kopen. Door alle commotie voelde hij niets van de vreemde energie welke rond zijn vrouw hing, terwijl hij er eigenlijk wel gevoelig voor was.

Op het zelfde moment in Yorktown....

Yorktown, wie Londen verlaat met de auto of de trein in westelijke richting, komt na de drukte en bebouwing van de metropool door een stukje rustige natuur. Na een klein uur met de auto over de snelweg kun je kiezen voor de afslag Yorktown en Grange Forrest. Het is uiteindelijk doodlopend want als je het stadje Yorktown, via de enige brug over de Sandriver in bent gereden, kom je via een slingerende smalle weg door velden en bossen weer bij dezelfde brug uit. Het stadje, of eigenlijk groot dorp, is schilderachtig. Alsof de tijd heeft stil gestaan is er geen nieuwbouw te vinden. Alle gebouwen zijn nog net zoals ze lang geleden zijn gebouwd. Wel met moderne aanpassingen van binnen natuurlijk. Net buiten het dorp ligt het natuurpark dat de voorloper is van een enorm oerbos, dat slechts deels als wandelgebied voor het publiek is opengesteld. Het oerbos loopt door tot ver in Wales. Naar het Noorden wordt het even onderbroken door twee militaire terreinen, vliegvelden. In het park ligt ook een oud landgoed. Grotendeels vervallen op een vrijstaand landhuis na, vroeger was dat het gastenverblijf, en twee nieuw verbouwde woningen, is het oude landgoed een paradijs voor de natuurliefhebber. Door het bijzondere klimaat en de oeroude fauna is het altijd al een bijzonder aantrekkelijke plek voor schilders. Voor wie het wil zien strelen de kleuren de ogen. Voor wie het wil horen brengen de vogels prachtige serenades. De wolkenluchten zijn door de opwaartse druk, de gassen uit de mergelgrotten en moerassen, een aanblik van een meesterlijk schilderij. Het stadje geeft je door de oude bouwstijlen, het gevoel dat je in een sprookjesboek bent gekomen.

HOOFDSTUK 2

De jongeman Foppe Horst zat tegenover de oudere vrouw terwijl zij een aantekenboekje van hem bekeek. Het aantekenboekje was als een soort dagboek en eigendom van zijn broer. Deze had daarin keurig al zijn bevindingen en onderzoeksresultaten bijgehouden, van zijn speurtocht naar de oorsprong van iets dat enorm waardevol moest zijn. Nu was deze Foppe op zoek naar zijn broer en was via hetzelfde spoor hier terecht gekomen. De laatste aantekening vertelde dat zijn broer hier naar toe ging met het doel om met deze dame, Marja, een afspraak te maken. Een vriendelijke vrouw die hij wel vertrouwde maar niet kon peilen. Al bijna zes maanden was hij op zoek naar zijn broer die plotseling was verdwenen. Zijn broer kwam net als hij uit Nederland. Zij woonden beiden in het noorden van het land en zijn broer was getrouwd en had twee kinderen. Zijn broer deed een ontdekking in een oude boot die hij had gekocht en was toen gaan veranderen. Het plan om de boot op te knappen viel als eerste stil en later kregen ook zijn vrouw en kinderen steeds minder aandacht. Dag en nacht was hij met zijn hoofd bij zijn ontdekking. Toen hij ook zijn baan verloor door deze obsessie, leek de maat vol. Maar wat schetste ieders verbazing, op een dag vertrok hij zomaar naar Engeland om een spoor te volgen dat hij had gevonden. Hij had nog een paar keer naar huis gebeld om wat te vertellen, maar niet om te luisteren en terug naar huis te komen. Ze hadden via het telefoonnummer ontdekt dat hij hier in het plaatsje Yorktown in een eenvoudig hotel verbleef. Toen de Foppe informeerde in de bar van het hotel naar zijn broer Peter Horst, kreeg hij te horen dat zijn broer al geruime tijd was vertrokken maar het grootste deel van zijn spullen had achtergelaten. Er was ruim voor de kamer betaald en daar was nog van over, dus bewaarde de hotelier de spullen maar op de kamer. Nu mocht hij de kamer wel betrekken en kreeg hij de spullen. Naast kleding lagen

er voornamelijk aantekenboekjes. Hij had net aan de hotelbar zitten praten over zijn broer en een van de aantekenboekjes zitten lezen toen deze vrouw naast hem kwam staan.

“Ik weet dat u op zoek bent naar uw broer en ik denk dat ik kan helpen” zei ze. De jongeman stelde zich voor als Foppe en de vrouw als Marja.

Een Nederlandse vrouw die hem ook in het Nederlands aansprak. Zij woonde inmiddels al geruime tijd hier in Engeland. Omdat zij het niet de beste plek vond om over de aantekeningen te praten nodigde zij hem, voor de volgende ochtend op de koffie, bij haar thuis uit. Hij was er mee akkoord gegaan, maar wilde graag weten hoe zij dat kon weten.

Marja vertelde toen dat ze al sinds de geboorte anders was, ze was medium en kon eenvoudig met overleden mensen contact leggen. Ook kon ze dingen zien en voelen die de meeste gewone mensen niet konden ervaren. De broer van Foppe wist dat al vanuit Nederland en wilde met haar over zijn ontdekkingen praten. Zo wist zij gewoon dat hij nu ook op zoek was naar hem. Foppe stond er niet vreemd tegenover omdat, zo zei hij, er in Nederland heel veel aandacht werd besteed aan het paranormale. Er waren diverse programma's op radio en tv over deze zaken en in iedere boekwinkel stonden planken vol over dit onderwerp. “Ik weet het, zei ze, ik kom nog vaak in Nederland en werk soms mee achter de schermen van zo'n programma.”

En dan waren er nog de boekjes die op zich al een reden waren om het paranormale geen onzin meer te noemen. Marja begon te lezen en ondanks het feit dat ze al veel vreemds had meegemaakt viel ze van de ene verbazing in de andere. “Ik wist....ik voelde.... dat ik je moest aanspreken. Ik voel nu mijn betrokkenheid bij deze kwestie alsof het van boven wordt gestuurd. Maar ik voel ook heel duidelijk dat ik er nu niet op in moet gaan.” Wat ze niet vertelde was dat zij al geruime tijd ook iets anders voelde. Iets negatiefs dat in de lucht hing. En dat was ook weer verbonden met de ontdekkingen en dit gebied als beschreven in deze boekjes. Zij begreep ook goed dat de dorpsbewoners het nabijgelegen park, landgoed en grote bos meden. Al generaties lang werd er gezweven over dat gebied en als er dan stiekem voorzichtig over werd gesproken dan was het alleen als het echt moest. Er was begonnen met nieuwbouw en door de provincie waren er fietspaden en wandelroutes aangelegd. Toch kon je nergens een verwijzing die kant uit vinden. Wegwijzers en folders werden steeds opnieuw weggehaald en vernietigd. Ingangen van paden en wegen, zoveel mogelijk verstopt. Sinds er in de twee verbouwde huizen mensen woonden, mensen van buitenaf, was die toegangsweg ongemoeid gelaten. De nieuwe bewoners werden niet hartelijk in de gemeenschap opgenomen en eigenlijk door het hele dorp genegeerd.

Marja was net als Femke haar dochter ook een nieuweling in het dorp. Toch werd zij, ondanks haar ongewone praktijk homeopaat en alternatief genezer, in het dorp geaccepteerd. Ze had vele dorpelingen als patiënt in de praktijk en kreeg zelfs voor haar laatste verjaardag van de gemeenschap een ouderwets uithangbord voor aan de gevel met de afbeelding en tekst; “laagvliegende Heks.” Wat duidelijk als grap was bedoeld. Met haar gave van magnetiseren en haar kennis van de homeopathie kon zij eenvoudig mensen van veel kwalen en narigheid genezen. Dan heb je al snel dat het resultaat voor de mensen belangrijker is dan door wie en de manier waarop dat wordt bereikt. Een aardige vrouw uit Nederland die erg warme handen heeft, met kruiden werkt en je geneest is overal welkom. Zelfs de lokale huisarts begon haar kwaliteiten en kennis te waarderen. Het was alsof zij hier naar toe was gestuurd door de heer zo spraken de gelovige dorpsbewoners. In werkelijkheid was zij door haar dochter hier heen gehaald toen die hier kwam wonen en al snel de vreemde sfeer ontdekte. Steeds vaker bleken mensen voornamelijk toeristen en bezoekers hier spoorloos te verdwijnen. In het dorp weet men dat aan de onvoorzichtigheid, en dacht men dat de mensen verdwaald waren in het bos of gewoon eerder naar huis terug waren gegaan. Dat de herbergier steeds meer bagageresten overhield werd gezien als iets van de rijke stadsmensen. Ze hebben geld en spullen genoeg dus waarom al die spullen weer mee naar huis slepen. De lokale politie schonk er wel steeds aandacht aan maar als er geen enkele vooruitgang in het onderzoek zat werd het al gauw in de bak openstaande onderzoeken

gestopt. Die bak pilde behoorlijk uit maar het was belangrijker voor de politie om hun bewakingstaken uit te voeren.

De lokale politie was belast met het zichtbaar bewaken van de grens tussen het dorp en het verderop gelegen militaire terrein. De onzichtbare bewaking deden de soldaten zelf. De rijkspolitie zou er meer tijd aan moeten besteden maar deed dat ook niet. Bezuinigingen was de reden. Toen haar eigen vriendin waar ze even mee samenwoonde ook zomaar verdween werd ze radeloos en vroeg haar moeder om hulp. Moeder Marja besloot te komen en even te helpen maar was inmiddels al aardig ingeburgerd. Ondanks haar gave kon zij ook nog geen zinnige uitspraak doen over de verdwenen vriendin van haar dochter. Ook al wilde ze er nu niet over praten nam zij het boekje van Foppe aan en keek er in. Ze huiverde even en las verder in het boekje. Tijdens het lezen werd af en toe haar gevoel bestookt met het beeld van een jongeman die langzaam stierf aan uitputting. Ze kon niet plaatsen waar dat vandaan kwam maar ze voelde wel dat het erg sterk was, wat doorgaans betekende dat het niet ver weg gebeurde. Een enorm pijnlijk steken trof haar heen. Ze wist dat het alleen in haar gevoel gebeurde en dat er in werkelijkheid niets aan de hand was met haar heen. Heel erg was de pijn alsof het op diverse plaatsen was gebroken en er met een botte vork stukjes vlees afgeplukt werden. Hoe gek kan het zijn? Zo gek dus. Was het een duiding? Een signaal dat een betekenis had, zoals ze wel eens een verstikkend gevoel had toen op zoek was naar een vermist kind. Dat kind bleek later vast te zitten onder een boomstam die zwaar op haar drukte. Soms was haar gave niet gemakkelijk. Dan zou ze willen dat gene zijde gewoon duidelijk doorgaf wat er werd bedoeld. Op de een of andere manier wilde dat op een enkele uitzondering na nooit lukken en bleven alle aanwijzingen erg cryptisch.

Marja kreeg koude handen en zag kleine lichtbollen, orbs, door de ruimte bewegen. Ook bereikte haar het gevoel dat er aan deze boekjes iets was verbonden dat bijna hemels van oorsprong moest zijn.

Ondertussen in het bos aan de rand van Yorktown...

De officier keek samen met twee van zijn manschappen vanuit de dekking naar de ontwikkelingen. Al heel lang werd deze bijzonder geheime militaire plaats goed bewaakt en nog nooit was er iemand in geslaagd ook maar iets te openbaren van wat zich hier afspeelde. Al vaker was de dreiging hoog maar steeds werd, hoe verwonderlijk ook, het gevaar afgeslagen door soms vreemde gebeurtenissen, de ene keer gepland door de bewakers de andere keer door de speling van de kracht van het natuurgeweld. Het weer kon hier meedogenloos toeslaan en alles, zelfs goed doordachte plannen, verwoesten. De atmosfeer kon in deze streek echt in een moment omslaan van vriendelijk naar heftig slecht. Zo erg dat bezoekers snel op de vlucht sloegen. Ingrijpen door de soldaten was dan niet meer nodig. De officier wist niet eens wanneer er voor de laatste keer militair was opgetreden tegen een dreiging. Toch waren hij en zijn mannen scherp op de ontwikkelingen. Uit betrouwbare bron kwam het signaal dat er deze keer een bijzondere dreiging was.

Ook de controlepunten op de wegen naar de basis waren versterkt. Met al die terroristische dreigingen tegenwoordig kon je alles verwachten. Als het te ver zou gaan dan zou hij wel orders krijgen van zijn commandanten om ook zo'n probleem op de juiste manier op te lossen. Tot dat moment moest hij volgens de laatste orders handelen, de dreigingen en de gemanipuleerde bewaking goed in de gaten houden.